

nictví a vydělá prý týdně 150 Kč, má dva koně a 3 vozy a živí manželku, dvě děti a matku. V poměru k ostatním dětem byl by peněz 100 Kč nepřiměřeně nízký a jest naopak přiměřeným měsíční příspěvek 200 Kč tak, jak byl od žalobce žádán.

K dovolání žalovaných: Nesprávné právní posouzení věci shledávají žalovaní v tom, že ani odvolací soud neuznal na plnění vyživovací povinnosti dětí in natura, ke které se za sporu v první stolici nabídly. K tomu dlužno předem podotknouti, že odporuje spisům tvrzení dovolacích odpovědí žalobcových, že se žalovaní nenabídli opatřovati také šatstvo, obuv a lékařské ošetření, neboť i k tomu se nabídli. Předpis Šu 154 obč. zák. nestanoví, jakým způsobem mají děti nuzné rodiče vydržovati. Možno tak činiti jak placením výživného v penězích, tak vydržováním in natura. Vznikne-li mezi stranami co do způsobu vydržování rozpor, bude ovšem na soudu, by, uváže všechny okolnosti případu sám rozhodl, a nebude tu výhradně rozhodno přání té neb oné strany. Na zaopatření in natura bude lze uznati jen tehdy, je-li to podle poměrů možné a účelné. Ale tak tomu v souzeném případě není. Již to, že by měl žalobce bydlet u syna Richarda v M., a že by stravu a ostatní potřeby měly mu dodávati ostatní děti, bydlící jednak v M., jednak v B., bylo by podnětem k novým nesrovnalostem a různicím. Ale i kdyby toho nebylo, zjistily nižší soudy, že strany žijí v ostrém nepřátelství, které tímto sporem ovšem ještě se zvětšilo, takže není o tom pochyby, že by společné plnění vyživovací povinnosti in natura vedlo jen k novým sporům. Nezáleží na tom, kdo má na těchto trudných poměrech vinu, zda žalobce — jak tvrdí jeho děti, — či žalovaní — jak tvrdí jejich otec, — či obě strany, jak jest nejpravděpodobnější. Stačí, že tu takové poměry jsou, a nutno s nimi jako se skutečností počítati. Vůbec nezávisí povinnost dětí vůči rodičům na jejich vydržování podle Šu 154 obč. zák. — aspoň pokud jde o nutnou výživu — na tom, zda jsou rodiče takového zaopatření hodni, neboť zákon takového předpokladu nestanoví.

Čís. 5866.

Bývalý majitel domu nepozbývá práv z usnesení, jímž byla připuštěna výpověď nájemce z bytu, tím, že přestal býti majitelem domu.

(Rozh. ze dne 18. března 1926, Rv I 326/26.)

Žalovaný (majitel domu) vymohl si proti žalobci soudní svolení k výpovědi z bytu. Vzhledem k tomu, že žalovaný dům napotom prodal, domáhal se žalobce žalobou, o níž tu jde, že se výpověď žalovaného žalobci prohlašuje za bezúčinnou a se zrušuje. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Tím, že bylo dáno právoplatné soudní svolení k výpovědi z bytu v domě žalovaného žalobci pro termín srpnový 1924, skončil 14. listopadu 1924 o 12. hodině polední poměr nájemní a výpověď ta nepozbyla platnosti po rozumu Šu 575 třetí odstavec c. ř. s. Žalobce netvrdil, že žalovaný s ním obnovil smlouvu nájemní nebo nová vlastnice s ním učinila novou smlou-

vu. Žalovaný mohl sice prodávaje jí dům postoupiti jí i své nároky ze soudního svolení k výpovědi proti žalobci, leč učinil-li tak, nepozbyl proto svých práv z tohoto usnesení a mohl je, šetře při tom ustanovení §u 575, třetí odstavec c. ř. s. dáti provésti i nuceně. Nepozbyl jich proto, že přestal býti vlastníkem, ač podmínkou, by mohl dáti žalobci výpověď, bylo, že tak činí jako pronajímatel, neboť není zákonného ustanovení, dle něhož by nastávala v takovém případě bezúčinnost platného exekučního titulu a nárok sám nezanikl, jak již správně uvedl soud prvě stolice, neboť nebyl tvrzen žádný z důvodů uvedených v 3 a 4 hlavě třetího dílu obč. zák. ani nebyla tvrzena okolnost jiná, jež by nárok ten zrušovala nebo stavila. Není důvodu, by byla výpověď ta prohlášena za neplatnou, bezúčinnou nebo aby byla zrušena proto, že žalobce není již vlastníkem domu, vždyť nepozbývá platnosti, přejde-li vlastnictví na osobu jinou. Žalobce nemůže se odvolávat na to, že tu platí doložka rebus sic stantibus, vždyť nejedná se tu o smlouvu mezi stranami, jež má býti splněna, nýbrž o splnění nároku přiznaného soudcovským výrokem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud sdílí právní názor odvolacího soudu, že žalovaný nepozbyl práv z usnesení, jímž připuštěna byla výpověď žalobce z bytu tím, že napotom přestal býti vlastníkem domu. Výpověď nepozbyla platnosti tím, že přešlo vlastnictví domu na osobu jinou, neboť, jak odvolací soud správně uvedl, není zákonného ustanovení, dle něhož by nastávala v takovém případě bezúčinnost platného exekučního titulu. Nějaká jiná okolnost, jež by nárok zrušovala nebo stavila, žalobcem tvrzena nebyla. Že by byl nárok žalovaného, plynoucí z uvedeného usnesení, přešel na novou nabyvatelku domu způsobem, uvedeným v §u 9 ex. ř., ani žalobcem tvrzeno nebylo. Zůstává tedy z tohoto exekučního titulu oprávněným žalovaný, i když majitelem domu již není, pokud tomu nový majitel nebo s tímto navázaný snad nový nájemní poměr neodporuje. Jest zcela věcí právního poměru žalovaného a nové majitelky domu, kdo z nich má uplatňovati nárok z exekučního titulu proti žalobci. Žalobce, jehož závazek nezanikl, nemůže z toho, že dům přešel na nového majitele, žádných práv pro sebe dovozovati. Vývody rozsudku odvolacího soudu, že tu neplatí doložka rebus sic stantibus, jsou správné, dovolání se na ně odkazuje.

Čís. 5867.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Zákon o ochraně nájemců vztahuje se na nájem místností ku výkonu živnosti přechovávání cizinců, uzavřený mezi majitelem domu a provozovatelem této živnosti, nevztahuje se pouze na poměr mezi provozovatelem této živnosti a jeho hosty.

(Rozh. ze dne 18. března 1926, Rv I 330/26.)